

Свещенника. Слушийте чада, вѣнчило е, предъ вѣнчило се не лъже. Който излъже — прокоба е. Обичате ли се?

Неша и Янаки. Тъй, вѣрно, отче.

Свещенника. Да нѣма лъжа помежду.

Гроздановъ. Не.

Неша. (колебливо) чакай отче.

Веша. Глупости, отче, не слушай.

Свещенника. Не, не! ако има нѣщо нека си го каже. То сега се прощава. Нека си го кажатъ да не имъ тежи после.

Неша. Има, отче.

Свещенника. Казвай чедо.

Неша. Ако излъжешъ, защото обичашъ!

Свещенника. То пакъ е лъжа.

Неша. Тогази ето: за да спечеля любовта на Янаки, азъ му казахъ, че имамъ наследство.

Свещенника. Като го чуе сега и ти прости—нищо не е.

Гроздановъ. Какво има да се съмнявамъ въ наследството!

Неша. Азъ не съмъ наследницата, а моята другарка Невша Краева.

Гроздановъ (сѣпнатъ изважда удостовѣрението) Невша Краева... А значи твоята приятелка е, а не ти!

Неша. Да, така е.

Свещенника. То е нищо. Щомъ се обичате, наследството е нищо.

Неша. Тъй е, но азъ трѣбваше да го кажа.

Гроздановъ. (приблѣднѣлъ) Почакай отче... Дайте ми малко вода.

Веша (се затича за вода).